

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Bc. I. K.**, zastoupená Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, č. j. 9 A 103/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, č. j. 9 A 103/2019 - 36, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. MHMP 1096705/2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 20 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, č. j. MHMP 1096705/2019, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 11. 12. 2018, č. j. P12 48482/2018 OVY. Posledně uvedeným rozhodnutím stavební úřad v řízení vedeném dle § 80 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon; dále jen „*stavební zákon*“), zamítl žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o změně využití území spočívající ve změně druhu pozemku parc. č. XA v katastrálním území M., při ul. D. V územním řízení byl posuzován záměr změny druhu pozemku „*lesní pozemek se způsobem ochrany – pozemek určený k plnění funkcí lesa*“, na druh pozemku „*trvalý travní porost s funkčním využitím NL*“. Stavební úřad své rozhodnutí odůvodnil tím, že ke změně využití území (změně druhu pozemku) bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko z hlediska ochrany lesů a nesouhlasné závazné stanovisko z hlediska zásahu do významného krajinného prvku (dále jen „*závazná stanoviska z listopadu 2018*“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 31. 8. 2021, č. j. 9 A 103/2019 - 36, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Stěžejními podklady pro rozhodnutí žalovaného byla závazná stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 4. 2019 a Ministerstva zemědělství ze dne 25. 3. 2019 (dále jen „*potvrzující závazná stanoviska*“), která potvrdila nesouhlasná závazná stanoviska orgánu státní správy lesů a orgánu ochrany přírody z listopadu 2018. Podle městského soudu byla potvrzující závazná stanoviska řádně odůvodněná, a tedy přezkoumatelná. Dotčené orgány v potvrzujících závazných stanoviscích uvedly konkrétní důvody, které vedly k nesouhlasu se změnou druhu pozemku.

[4] Městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, podle níž žalovaný k potvrzujícím závazným stanoviskům neměl přihlížet v souladu s § 4 odst. 4 stavebního zákona. Podle městského soudu nebyly dotčené orgány při vydávání (nesouhlasných) závazných stanovisek v nynějším územním řízení vázány dřívějším (souhlasným) závazným stanoviskem vydaným při projednávání územního plánu, podle kterého je žalobkynin pozemek zařazen mezi funkční plochy „*NL – louky a pastviny*“. Dospěl totiž k závěru, že závazné stanovisko vydávané v územním řízení nelze ztotožňovat se stanoviskem vydávaným v procesu pořizování územního plánu, neboť se jedná o dva odlišné nástroje územního plánování. Zatímco územní plán stanovuje základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, v územním řízení je již posuzován konkrétní záměr žadatele, a to mimo jiné z hlediska jeho souladnosti s veřejnými zájmy podle zvláštních právních předpisů. Městský soud dále upozornil na to, že vymezení funkčních ploch v relevantním územním plánu nekoresponduje s vymezením druhů pozemků v § 3 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon); dále jen „*katastrální zákon*“. I s ohledem na toto odlišné členění nelze v posuzovaném případě směšovat postup dotčených orgánů v procesu pořizování územního plánu a v územním řízení.

pokračování

[5] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Podle stěžovatelky není účelem § 4 odst. 4 stavebního zákona zajistit kontinuitu pouze mezi stanovisky v tomtéž řízení, ale i při posuzování určité věci v postupně navazujících řízeních, jedná-li se stále o tutéž věc. V nyní projednávaném případě přitom byla jak ve fázi územního plánování, tak v územním řízení posuzována totožná věc. Na uvedené nemá vliv ani rozdílný způsob kategorizace pozemků v územním plánu a v katastru nemovitostí. Pokud by tento odlišný způsob členění druhů pozemků měl význam pro podobu závazných stanovisek, musela by se tato skutečnost projevit v jejich odůvodnění.

[7] Stěžovatelka namítá, že správní orgány v územním řízení jeho předmět neposuzovaly podrobněji, než v procesu pořizování územního plánu. Svoji argumentaci vedly ve stejném „měřítku“, jako při přijímání či změně územního plánu. Jediným rozdílem dle stěžovatelky je, že při projednávání územního plánu byla posuzována možnost změny na větším území, zatímco v územním řízení je předmětem posouzení jen jeden pozemek. Dotčené orgány potvrzující závazná stanoviska dostatečně neodůvodnily, a ta jsou tedy nepřezkoumatelná.

[8] Dále stěžovatelka uvádí, že i napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Městský soud neuvedl, v čem konkrétně je posuzování záměru v územním řízení odlišné od posouzení při projednávání územního plánu; jen obecně konstatoval, že v územním řízení je záměr posuzován podrobněji.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Rekapituluje dosavadní průběh řízení a uvádí, že skutečnost, že se dotčený orgán kladně vyjádřil k návrhu územního plánu, neznamená, že je tento orgán tímto postupem vázán v územním řízení o změně druhu pozemku.

[10] Podáním ze dne 9. 11. 2022 stěžovatelka zaslala Nejvyššímu správnímu soudu rozsudek tohoto soudu ve věci téže stěžovatelky ze dne 29. 8. 2022, č. j. 10 As 287/2020 - 28, kterým byl zrušen rozsudek městského soudu ze dne 18. 8. 2020, č. j. 14 A 136/2019 - 38, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2019, č. j. MHMP 946545/2019. V řízení vedeném pod sp. zn. 10 As 287/2020 byla dle stěžovatelky věc v zásadě skutkově shodná s nyní projednávanou věcí, předmětem územního řízení byla změna druhu pozemku sousedícího s pozemkem relevantním pro nynější řízení (konkrétně pozemku parc. č. XB).

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109

odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozhodnutí je vždy možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (resp. městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[14] Městský soud se zabýval všemi žalobními námitkami a vyložil důvody, které jej vedly k zamítnutí žaloby. Tvzení stěžovatelky, dle níž je vypořádání námítky týkající se rozporu závazných stanovisek s § 4 odst. 4 stavebního zákona nedostatečné, nelze přisvědčit. K této námitce městský soud mimo jiné uvedl, že nelze ztotožňovat závazná stanoviska vydávaná v územním řízení a v rámci procesu pořizování územního plánu, neboť zatímco územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, v územním řízení je posuzován konkrétní záměr žadatele. Z napadeného rozsudku vyplývá, že právě k této argumentaci se vztahuje následné konstatování městského soudu, dle kterého je „*v územním řízení o změně druhu pozemku předmět řízení posuzován ve větší podrobnosti, než v případě územního plánu*“. Důvody, pro které městský soud neshledal potvrzující závazná stanoviska v rozporu s § 4 odst. 4 stavebního zákona, jsou z uvedeného patrné. Správnost těchto závěrů je již otázkou jinou.

[15] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[16] Nejvyšší správní soud tak přistoupil k věcnému posouzení napadeného rozsudku, přičemž neshledal důvod k tomu, aby se v nyní projednávané věci odchýlil od závěrů rozsudku tohoto soudu č. j. 10 As 287/2020 - 28 (viz odstavec [10] výše), který se zabýval obsahově téměř totožnou kasační stížností. Rovněž napadený rozsudek je formulován téměř shodně jako rozsudek přezkoumávaný v řízení vedeném pod sp. zn. 10 As 287/2020, přičemž městský soud v nyní napadeném rozsudku na tento svůj předchozí rozsudek odkazuje. Proto Nejvyšší správní soud níže v zásadě jen rekapituluje závěry rozsudku č. j. 10 As 287/2020 - 28, které lze bez dalšího užít i na nyní posuzovanou věc.

[17] Stěžovatelka napadá rozhodnutí žalovaného kvůli závěrům potvrzujících závazných stanovisek. Nejvyšší správní soud proto nejprve připomíná, že závazné stanovisko nelze napadnout samostatně, neboť se jedná jen o podklad rozhodnutí správních orgánů; jeho obsah lze postupem dle § 75 odst. 2, věty druhé s. ř. s. soudně přezkoumat až spolu s konečným rozhodnutím (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS). Případná nepřezkoumatelnost závazného stanoviska, o něž je správní rozhodnutí opřeno, způsobuje

pokračování

nepřezkoumatelnost tohoto správního rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 8 As 135/2018 - 23).

[18] Podle § 4 odst. 4 stavebního zákona je *dotčený orgán vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnila podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřiblíží.*

[19] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovatelčině námitce, podle které je rozhodnutí žalovaného stíženo vadou, neboť žalovaný vycházel z nedostatečně odůvodněných potvrzujících závazných stanovisek. Dotčené orgány se v nich totiž dostatečně nevyjádřily k dřívějším závazným stanoviskům vydaným v procesu pořizování územního plánu, v nichž souhlasily se zařazením stěžovatelčina pozemku mezi pozemky s funkčním využitím „louky a pastviny“. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se v této chvíli nemůže vyjádřit k tomu, zda měla stěžovatelka se svou žádostí uspět, a to právě s ohledem na nepřezkoumatelnost potvrzujících závazných stanovisek, respektive rozhodnutí žalovaného.

[20] Nejvyšší správní soud už opakovaně vyslovil, že souhlas s určitým záměrem, který dotčené orgány udělily při územním plánování, nelze pominout ani v pozdějším územním řízení. Kontinuita závazných stanovisek znamená, že dotčené orgány jsou vázány svým stanoviskem vydaným v předchozích etapách a měnit jej mohou zpravidla jen při změně poměrů na posuzovaném území. Podle judikatury lze za změnu poměrů považovat jen objektivní skutečnost; bez ní správní orgán nemůže své stanovisko zpřísnit jen proto, že později změnil názor. Pokud se ovšem složky životního prostředí promění, lze vydat taková navazující závazná stanoviska, jejichž závěr se liší od stanoviska původního (srovnej např. rozsudky tohoto soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 2 As 40/2013 - 32, ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019 - 45, odstavce 30 - 32, nebo ze dne 29. 6. 2022, č. j. 7 As 75/2022 - 52). V uvedených rozsudcích souhlasily dotčené orgány při přípravě územního plánu s tím, že v určité lokalitě bude průmyslový areál, pískovna či plocha pro bydlení. Následně v územním řízení s uvedenými záměry nesouhlasily a chtěly zabránit vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu. Zdejší soud konstatoval, že tento postup porušuje kontinuitu závazných stanovisek vyjádřenou v § 4 odst. 4 stavebního zákona, jakož i zásadu legitimního očekávání. Přestože se skutkové okolnosti projednávané věci od dříve posuzovaných případů liší, lze obecné závěry vyslovené v citovaných rozsudcích aplikovat i v nyní posuzované věci.

[21] Nelze proto souhlasit s tvrzením městského soudu, že dotčené orgány, které se vyjadřují v územním řízení, nejsou vázány dřívějším závazným stanoviskem, vydaným pro potřeby územního plánu. Pokud už ve fázi územního plánování byl zřejmý záměr využít území určitým způsobem, nemohou dotčené orgány v územním řízení tvrdit –

jestliže záměr zůstává v hlavních rysech stejný – že teprve nyní jej mohou posoudit ve větší podrobnosti. Takovou změnu postoje zapovídá právě citovaná judikatura.

[22] Stěžovatelka v bodu 7 odvolání ve správním řízení (na č. l. 3 správního spisu stavebního úřadu) uvedla, že nesouhlasné závazné stanovisko orgánu státní správy lesů (tedy jedno ze závazných stanovisek z listopadu 2018) bylo vydáno v rozporu s § 4 odst. 4 stavebního zákona, neboť „*orgán státní správy lesů se již jednou kladně vyjádřil k možné změně předmětných pozemků z lesa (fakticky bezlesí) na louku, pastvinu nebo sad, vinici – a to při pořizování územního plánu.*“ Obdobnou námitku stěžovatelka uplatnila v bodu 17 odvolání ve vztahu k nesouhlasnému závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody. S touto námitkou se žalovaný, Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství (jako nadřízené dotčené orgány) měly vypořádat tak, aby byl jejich postoj srozumitelný a přesvědčivý. To však v tomto případě neučinily.

[23] Žalovaný na jednotlivé odvolací námitky stěžovatelky reagoval tak, že k nim přiřazoval pasáže potvrzujících závazných stanovisek. Konkrétně k vypořádání námitky uvedené v bodu 7 odvolání citoval pasáž závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí, podle níž je „*bezpředmětné v závazném stanovisku dle ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny posuzovat, zda je záměr v souladu s územním plánem či nikoliv. Na uvedené nemůže mít ani vliv skutečnost, zda se orgán ochrany přírody vyjadřoval ke změně územního plánu či nikoliv, neboť ten, kdo zamýšlí negativní zásah do VKP (významný krajinný prvek – pozn. NSS), si musí opatřit pro svůj záměr závazné stanovisko orgánu ochrany přírody dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedené závazné stanovisko nemůže být nabrženo případným projednáním při schvalování (změně) územního plánu.*“ Dále žalovaný při vypořádání této odvolací námitky citoval pasáž závazného stanoviska Ministerstva zemědělství, dle kterého orgány státní správy lesů nejsou při vydávání závazného stanoviska územním plánem vázány, a podle něhož prvoinstanční dotčený orgán nepostupoval v rozporu s § 4 odst. 4 stavebního zákona, jelikož „*v řízení o změně využití parcely je posuzován předmět řízení o větší podrobnosti než v případě územního plánu. To vyplývá ze skutečnosti, že v řízení o změně využití území je posuzován zamýšlený nový způsob využití (uvedený v katastru nemovitostí) dané parcely, zatímco územní plán stanoví základní koncepci rozvoje obce, a to mj. stanovením podmínek využití ploch.*“ K vypořádání odvolací námitky uvedené pod bodem 17 odvolání žalovaný citoval totožnou pasáž závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí a doplnil, že ze skutečnosti, že při tvorbě územního plánu dotčený orgán „*nevyloučil možnost změny předmětných pozemků z lesa na louku*“, nelze dovozovat, že v závazném stanovisku vydaném pro účely řízení o změně využití území musí dotčený orgán s touto změnou souhlasit.

[24] Z uvedeného je patrné, že obě ministerstva se omezila na více či méně přímočaré sdělení, podle něž mají dotčené orgány v územním řízení v podstatě volnost v tom, jak posoudí charakter pozemku či intenzitu hrozícího zásahu do přírody. Neváže je při tom podle jejich přesvědčení ani hotový územní plán, ani postoj k osudu určité plochy, který daly dotčené orgány najevo při projednávání územního plánu. Takový názor není v obecné rovině správný (viz odstavce [20] a [21] výše). Dotčené orgány se nejprve měly zabývat především tím, jaký je vztah mezi pozemky označovanými územním plánem jako „*louky*

pokračování

a pastviny“ a pozemky určenými k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon; dále jen „*lesní zákon*“) a následně důsledky změny druhu pozemku z „*lesního pozemku*“ na „*trvalý travní porost*“ ve smyslu katastrálního zákona.

[25] Stěžovatelka vycházela z toho, že je-li pozemek podle územního plánu zařazen mezi „*louky a pastviny*“, nejedná se z povahy věci o pozemek určený k plnění funkcí lesa podle lesního zákona. Nejvyšší správní soud nicméně tento závěr nepovažuje za samozřejmý. Mezi lesní pozemky totiž nepatří jen pozemky s lesními porosty, ale za určitých podmínek i pozemky dlouhodobě holé (§ 3 odst. 1 lesního zákona).

[26] Dotčené orgány se ke vztahu pozemků označených v územním plánu jako „*louky a pastviny*“ a pozemků určených k plnění funkcí lesa, a k možnému prolínání těchto dvou množin pozemků, nevyjádřily. Bez této úvahy však nemohly řádně vypořádat stěžovatelčiny námitky. Dotčené orgány se měly zabývat tím, zda mohou pozemky zařazené v územním plánu mezi „*louky a pastviny*“ zahrnovat pozemky určené k plnění funkcí lesa; zodpovězení této otázky je totiž podstatné pro učinění závěru, zda mohly v územním řízení vydat nesouhlasné závazné stanovisko, přestože v procesu pořizování územního plánu souhlasily se zařazením relevantního pozemku mezi „*louky a pastviny*“. Dotčené orgány namísto toho pouze stručně konstatovaly, že v územním řízení je předmět řízení posuzován podrobněji (v případě Ministerstva zemědělství), či že závazné stanovisko vydávané v územním řízení nemůže být nahrazeno stanoviskem vztahujícím se k územnímu plánu (v případě Ministerstva životního prostředí).

[27] Městský soud se podobné otázky dotkl v odstavci 34 napadeného rozsudku, v němž se věnoval rozdílu mezi pojmenováním funkčních ploch podle územního plánu na straně jedné, a terminologií katastrálního zákona na straně druhé. Jak ale správně podotkla stěžovatelka v odstavci 9 kasační stížnosti, žalovaný (ani dotčené orgány) takové úvahy nevedly.

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí žalovaného musí být patrné, proč se dotčené orgány nebránily tomu, aby byl stěžovatelčin pozemek v územním plánu zařazen mezi „*louky a pastviny*“, avšak v nynějším územním řízení nesouhlasily se změnou druhu pozemku na „*trvalý travní porost*“. Pokud tak učinily proto, že zařazení pozemku mezi „*louky a pastviny*“ nemělo vliv na charakter pozemku jako pozemku určeného k plnění funkcí lesa, zatímco změna druhu pozemku v územním řízení z „*lesního pozemku*“ na „*trvalý travní porost*“ by na charakter pozemku ve smyslu lesního zákona vliv měla, měly tuto úvahu uvést v odůvodnění závazného stanoviska. Pokud by dotčené správní orgány přisvědčily stěžovateli v tom, že již zařazením pozemku v územním plánu mezi „*louky a pastviny*“ pozbyl tento pozemek charakter pozemku určeného k plnění funkcí lesa, bylo by na nich, aby o to pečlivěji zdůvodnily, proč nevyjádřily svůj nesouhlas již ve fázi pořizování (či změny) územního plánu.

[29] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost již nezabýval dalšími kasačními námitkami. I kdyby byly některé z nich důvodné, nemohly by již rozhodnutí tohoto soudu ovlivnit.

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však městskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a dle § 78 odst. 4 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[31] Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaný tedy dotčeným orgánům uloží, aby se v dalším řízení zabývaly vztahem mezi pozemky zařazenými územním plánem mezi „louky a pastviny“ a pozemky určenými k plnění funkcí lesa podle lesního zákona, a vysloví-li dotčené orgány nesouhlas se stěžovatelčiným záměrem, aby řádně odůvodnily odchýlení se od předchozích závazných stanovisek vydaných v procesu územního plánování.

[32] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského (resp. městského) soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[33] Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému, který úspěšný nebyl.

[34] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Ta byla v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“, ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti), spolu s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku

pokračování

10 200 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 142 Kč, tj. 21 % z částky 10 200 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[35] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky tedy činí 20 342 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 10 200 Kč + 2 142 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšné stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. března 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu